

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fora de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S' envían es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conte de 16 números.

FETGE MALLORQUÍ.

No hey ha que dí tornau; nòltros mallorquins som fets axí, tenim es fetge gròs y mos feym tròns de tot.

Vé que l'any 68 s'anuncia una Exposició universal per l'any 78. Totes ses nacions se destexinan, per concurrirhi, desde es mateix instant en que s'ha publicat es gran certámen, manco España que deixa passá el temps per ferhó sobre a ses provincies. Y quant ja ses provincies españòles tenen totes ses instruccions que necessitan, a Mallorca comensam a senti campanes; y pòch temps abans de s'inauguració es nòltros conradós, artistes é industrials son invitats oficialment per corre a un cós ahont ets estrangés ha estona qu'han sentit es *¡sus!* Y si apesar d'axò no son des qui romanen més enderrera, ¿que succehiria si partissen ben arromangats y amb sos altres? ¡Y mos aconhortam de quatre llepadures, quant podriam alcanjá majors y profitoses recompenses!

Vé qu'es magnífich claustre de Sant Francesch, y sa Llonja, y es portal des Mirador de la Seu, y sa sala voltada des Castell del Rey, de Pollensa, y altres monuments d'arquitectura, de trenta anys ensá son capolats fins a n'es punt d'amenassá ruina. Sòls de tant en tant s'axéca una veu ó altra clamant salvació per aquestes joyes d'incalculable preu. Y passen dies y setmanes y anys y més anys, sense qu'ets esforços des poquets que ténen eya per estimá axí com merexen aquests tresors de s'art més noble, logrin perllongá un'hora es seu engrunament.

Y tantes persones mallorquines que bravetjan d'havé visitat palaus y catedrals des continent, veuen a sanch frèda com desaparexen mutilades ses òbres qu'ets nòltros menestrals d'avuy en dia ni tan sòls arriban a imitá.

¡Y en llòch de restaurá, mos aconhortam fentne trèure ses fotografies!

Vé que a tots es pòbles de Mallorca s'establexen trasts per lo redó des seus casats, y òbrin nòus carrés; y s'en-

grandexen perque es vecindaris ja no caben dins es casulls antichs.

Hey ha unes lleys apòsta per reformá ses viles, dictades amb objècte de que ses nòves barriades sien espayoses, dungan ròsts pòch aspres, y se construescan segons hònes regles de policia urbana.

Però tant es Batles com es propietaris, botan per demunt aquelles lleys, y sense tò ni sò, sense comanarse a Déu ni al Dimoni, ells s'ho engirgolan segons milló convé a n'ets interessos d'ets interessats; y d'axò resultan caramulls y laberintos, molt més mal forjats que es castellets antichs de dins la vila.

Y ningú protesta; y ses autoritats, per no destorbarshi, fan ets uys gròssos; y ets estrangés quant passen p'es pòbles de Mallorca, prenen nota de lo que progressam respècte de construccions civils.

¡Y mos aconhortam de rebre ses *tirades* despues que ja hem posat ses teules!

Vé qu'ets Ajuntaments, a fòrsa de essé manats per Batles curts de tey, ó pòch esquiterells, molt dexats, arriban a essé sa hèfa des pòble qu'administran; y es deutes crexen, y quant es hora de fé retgidors nòus, es qui deurian essé nombrats fan anques enrera; y amb un simulacre d'eleccions surten elegits pares des pòble es qui heu volen essé.

Y ets electós, qu'haurian de dí *nolentes volumus*, se tiran dins caséua y dexan qu' a la Sala juguin amb sos seus doblés, y qu'heu adrès un altre.

Però arriba es dia en qu'es mèstre de s'escòla's mòr de fam, y ets atlòts jugan amb sos llibres a la teya; y es fànals romanen apagats, y es plantons se semblan a sa Casa de la Vila, y es tambó des satx sòna debades; y a les hòres es retgidors feijuts no comparexen a ses juntes, y tot es *mare-magnum* des govèrn municipal des pòble cau demunt es pòchs que, per molt que fassin, no poden sortí en bé de tals apuros.

¡Y mos aconhortam de veure com se fon es benestá de tots, y mos ne regalam per sa part que a cadascú li tòca!

Y vé que sa *filoxera* se declara dins

es viñets de France, y nòltros heu sentim a dí com qui sent plòure. Y passan dos, tres y quatre anys; y aquesta plaga cau dins Portugal y dins España; y passan altres dos anys més, sense que a Mallorca mos alsin es ventrey es crits d'alarma que a sa *Revista Balear*, a s'*almanach* de s'*Isleño*, y a n'*Es Museo*, donaren a hòna hora persones competents y molt autorisades.

Y arriba es dia que sa *filoxera* guayta dins es barcos mallorquins que carregan comestibles en es pòrts d'Espanya y France masells de tant terrible animaló.... y llavò sa premsa palmessana se descapdella, y es señós que tenen viña se fan pò, y ses corporacions oficials se desxondexen, y donan conferències, y se reclama a n'es Govèrn, y se forma una Junta d'iniciativa individual.

Però mentres tant es barcos mallorquins mos duen flòs y rém y patates y garbons y altres herbes, procedents des punts filoxerats; y per més que se convoca juntes a fi de qu'es patrons, pilòts y capitans y naviers, hey prengan part, y fassin pacte de no protegí carregaments ni bultos sospitosos, sa veu des digne President d'aquella Junta se pèrd a dins s'espay, perque es comerciants sembla que dihuén:—¡Que fassin uy totes ses viñes de Mallorca, amb tal de que no mos desbaratin es negòci!

Y es fetge mallorquí mos creix mirant aquestes còses y moltes altres més que no citam per 'vuy; y amb un ¿que m'es a mí? mos enconcam d'espalles; y mos aconhortam de parlarne ajaguts a ses butaques des cassino, com aquell que diu: passem 'vuy y ja heu veurem demá.

¡Oh pòble ditxós, es de Mallorca! que tens més fetge tú tot sòl que no'n tenen tots es cans de hòu del mon.

Dòrm y no te descompassis per tan pòques còses: ja hey serás a temps a comparexe a n'es certámens de s'enginí humá, y es ben segú que a sa secció de ses tortugues t'en durás es primé premi.

Que fassi uy es claustre de Sant Francesch, y es portal des Miradó y tots es monuments artístichs, gròssos y petits, de sa nòstra illa: ja n'alsarán de nòus

ets escaradés moderns qu'han omplit Son Tritlo d'estimbòris.

Que axamplin es rafals y hostalets sense consultà tractats de Policia urbana; axí es viatgés tendrán de que ompli es séus àlbums amb més variedat.

Que tayin y que cusin ets Ajuntaments que's tròban desjuntats del tot, y que s'esbuquin totes ses escòles amb un pich, y ¡visca s'ignorancia!

Que mos duguin, còm més prest milló, sa *filoxera*; mentres tenguem porrasses, no mos mancará esperit de ví.

Y à s'escut d'armes de Mallorca que s'hi pint un fetge de trenta carniceres, y dexamho corre, no fos còsa qu'un escés d'activitat mos fes trèure es fetge per sa boca.

¡Déu mos n'alliber!

ALIATAR.

¡AYGO!

«Tractantse de doná abast à una capital còm Palma, es còsa de triá ses aygos que en tots concèptes sian preferibles.

Opinam que, en vení es dia de sa canalisació, sa Font de la Vila tan anomenada no será sa qu'hey farà es primé papé.»

(Núm. 8 de L'IGNORANCIA, publicat dia 9 d'Agost de 1879.)

Encare que s'Alcalde de Palma no mos ha remès sa carta que Don Eusèbi Estada li dirigí dia 8 del corrent, creym dever nòstro traduhí es dictámen d'aquest engiñé, per milló inteligència des mallorquins que no entenen gayre es forasté.

Lo que fa p'el cas diu lo siguent:

•Per lo demés, de poca utilitat seria es meu concurs tractantse, còm pareix probàble, de examiná sa conveniencia do millorá s'actual abast d'aygos arregladament à ses bases presentades à n'aquest Ajuntament no ha molt de dies; pues estich convensut de que ni tant sols hey ha lòch à discutirles, perque se fundan en s'aprofitament de ses aygos de sa font de la Vila, lo qual consideraré sempre còm una *verdadera calamidad pública*, mentres no existesca un estudi sèrio que demòstri s'imposibilitat tècnica ò econòmica de mantení sa nòstra ciutat amb aygos de millós condicions que aquelles, baix des punt de vista de sa quantitat y calidat, y cuya explotació sia completament lliure, còm no succeheix en ses d'aquella Font, pues axò exposaria à descompassá fòrt ferm sa marxa de tota empresa, encare que fos auxiliada per s'Ajuntament que pretengués aprofitarles amb una forma distinta de sa defectuosa que avuy en dia prevaleix.

S'insuficiencia, durant algunas estiuades, de s'aygo, de sa Font de la Vila, corresponent à n'es vecindari de Palma; sa séua calidat que tant deixa que desitjá per satisfé ses necesitats personals, y per encanonarla dins fèrro; y s'irregularitat amb que entra à Palma, acompanyat des fonament amb que, segons pareix, se posa en tela de judici per jurisperitos y en documents oficials, es dret que té s'Ajuntament, d'exploitarles d'un mòdo ò s'altre, son cuestasions gra-

víssimes que bastan per posá temorech à tot esperit formel, y que fan indispensable s'estudi previ que he indicat.

Sòls en es cas de que aquest estudi demòstri que s'aprofitament de ses aygos de sa font de la Vila es un *mal necessari*, y que no podem passá per altre camí; sòls llavó se podrán prendre en consideració es projectes que se presentin, y no tendrán való, encare que sien modèlos entré es de sa seua classe, mentres no vajan precedits de dita demostració. Per quant arribem à n'aquell cas será menesté parllongá, segons sa meua pòbre opinió, sa discussió de basses, y s'otorgament de concessions à una empresa particulá que se propòs millorá s'actual sistema de manteniment d'aygos.

Are es s'hòra de que tornin prende la paraula ets articulistes qu'ompliren de vituperis à n'es retgidós que venturosament desbarataren sa potranca.

¡Llástima d'empresa que pegá de cap dins un'avench, perque es práctichs que l'acompañavan erraren ses dresséres!

UN TROBADO D'AYGOS.

TRENCA-CAPS.

Vòltros, fabricants de mistos

De candeleta, que enguañy

Mos n'enviau tantes capses

De Valencia ò d'Alicant,

Totes plenes de dibuxos

D'aquests qu'are en castellá

Los diuen *Rompe-Cabezas*

Y en mallorquí *Trenca-Caps*;

Ja que son tants qui los cercan

Y son capassos d'está

Per trobá sa manganeta

Més d'un'hòra cabilant;

Aquí en teniu una móstra,

Que si los aprofitau,

Ja vos dich per còsa certa

Que, lo qu'es aquí à Ciutat,

Ses capses tendrán tal pressa

Que no s'hi veuran ses mans.

Richs vos faréu en dos dies;

Y à mi bó'm podrán nombrá

Sócio protectó, de mèrit,

De s'industria nacional.

••

Feysli fé punta en es lápiz

A n'es vòstro dibuxant,

Y encarregauli que pinti

Depressa, tris-tras, tris-tras,

Una plassa mal tayada,

Tot plé de clòts s'empedrat;

A s'enfront una gran casa

Amb un rellotge dedalt,

Una volada molt ample

Y una entrada à un costat

Amb un fanal gròs en mitx

Y un gran sòstre de lleñams:

Just còm entram à má dreta,

Un portal que dona pas

A una sala bastant fosca

Qu'hey ha una caxa molt gran

Ubèrta de pint' en ample

Y plena de dalt à baix

De rates y tereñines

Que l'habitan fá molts d'añys.

Al peu d'aquesta pintura,
Qu'hey escriga es dibuxant:
¿Ahont son es 500.000 duros?
¡Veem qui los afinarál

••

Llavó feysli pintá es Mòll,
Amb sos barcos y la mar:
Un llaüt qui vé de Málaga,
Y dú patates en gran;
Un xebèch qui de Valencia
Arriba tot carregat
De melons, ramells de flòs,
Y planté d'abres fruytals;
Y altre qui vé de Cètte
Y atraca tot estibat
De lleñam y pipes buydes
Que à Marsella va comprá:
Y abaix, amb lletres ben clares
Qu'hey escriga es dibuxant;
¿Ahont es sa *Filoxera*?
Y d'aquí un parey d'añys
Ja veuréu còm à Mallorca
Sabrán aquest trenca-caps.

••

Pintauhí à un'altra capsa
Un carreró de Ciutat
Amb botiguetes humides
Y donotes qu'agranant
Tiran ses agranadures
Defòra, ran d'es portal:
Es sabaté qui mòu brega
Amb so fusté d'es costat;
Atlòts descalsos qu'axordan
Y apedregan un fanal;
Un carro que fa mitja hora
Que no va enrera ni envant;
Una pretona que crida
¿Qui vol comprá peix?... (passat,)
Una cussa y un ca in-fraganti
En mitx d'un rotlo d'infants;
Y un lleterero abaix que diga:
¿Ahont es es municipal?
¡Qu'el se miren de prim conte,
Tan mateix no'l trobarán!

••

Tampoch no seria mala
S'idea de fé pintá
Una porta de murada;
A devora ella, es *fietat*;
Es *punxes* y sa *madroña*
Que s'escaufan; y entre tant
Passa una catalinera
Estufada de costats,
Es mateix temps que també entra
Un carruatge amb dos cavalls
Sense acusá res de pago;
Y es rètol que preguntás:
¿Ahont es es vi y s'esperit,
Y sa xuya y es tabach?

••

Vaja un'altra que també
Daria molt que pensá:
Una iglesia tota fosca
Quant el rosari ha acabat;
Just sa claró d'una llántia
Qu'espiretja tremolant;
Un qui dú un puntacorrent
Y una clau falsa en sa ma,
Qu'es sortit d'una capella
De ses qu'hey van à adorá,
Y que quant s'escolá surt
Fent de lluñy renòu de claus,
Sense prende aygo beneyta
Ja li ha estret, y pren portal;

Y es lletrero que digués:
¿Aont son anats á pará
Es céntims d'es bassinet?
 Digaume: ¿que li trobau?

Y per últim, si no fos
 Per pó de fé massa llarch,
 Y val més no dirne res,
 Bé poriau dibuxá
 Quatre señós, ... ¡total QUATRE!
 Qu' es dissapte de cap d' any
 Van à l' ofici à la Sèu
 Amb sa medalla y es frac;
 Sa *banda* tocant pas doble,
 Es tamborés redoblant,
 Y fent sa mitja riaya
 Sa gent qui los veu passá.
 Y un mot abaix, que digués:
 (*Oh Rey En Jaume, actucau*
Ets uys!) *¿Aont, aont sou,*
Concellers de la Ciutat?
 ¿Aquest sí que seria un
 Trenca-caps mal d' afinat

Bono: per vuy ja n' hi ha prou.
 Are veurém, ciutadans,
 Si en *Roca* de s' Llongeta,
 O en *Bardou* de Perpiñá,
 O bé en *Moroder hermanos*
 Farán prest un capital
 De vendre capses de mistos
 Ambs tots aquets *Trenca-caps*:
 Sino, los ne farém d' altres;
 Que de tela... ¡n' hi ha per llarch!

MIRANÍUS.

HOMOS.

I.

Hòmo no vòl dí solament *mascle*: significa qualque cosa més.

Hòmo vòl dí rey de sa naturalesa, amb tota sa séua dignitat, benevolència, bells sentiments y bona educació.

Per essè hòmo, no impòrta essè sabi ni molt lletraferit: basta no essè nèci.

Hòmo que té infants, y los dexa prendre vicis y mala instrucció, los dexa campá allòure y los malicria: aquest no es hòmo: es un botxí de sa séua pròpia sanch.

Hòmo que per seguí la corrent y darse tò, tresca per cases de vici, respiranthi una atmósfera tant corrompuda còm sa gent qui les habita, y que per tot arreu bravelja d' agoserat y tarambana, ¡qu' el fermin per beneyt! Aquest tampòch es hòmo.

Hòmo que parla fort des drets individuals, y de sa llibertat (que may ha ben entès,) y fá bèfa de lo més sagrat, diguent que sa virtut es una farsa, y que lo essencial son es doblés, y que tot lo dolent mos vé d' es temps passat y tot lo bò d' es present, y que per endressá sa societat s' es mesté esbucá temples y abrusarho tot, y fé una degolladisa, y penjá un nòble ò un capellá à cada fànal... No l' vos escolteu: dexaulo bramá

y tiraui es cabestre demunt s' esquena. Aquest té cara d' hòmo, però es un co-huet borratxo que fa tròns sense fé llum y sacorra per tot allà aont passa.

Hòmo que tot lo sant dia s' adésa y se compòn devant es miray y à sa perruqueria; qu' estudia ses manades y es gestos quant conversa: que li fan regalims s' òli d' oló y sa pomada, y li ataca es nirvis un còll mal planxat ò una rua des guardapits... Axò no es hòmo: es un Juan Doneta.

Hòmo no es aquell afeminat que passa vint y quatre hòres cada dia entre faldetes, que no més sab d' enlluerná jovesanes y publicá llavó ses sèues conquestes y victòries, escarnint ses famílies y riguent de sa desgracia.... Axò tampòch es hòmo, sino sa casta més maleyta de filoxera social.

Hòmo acaudalat qu' estoja en pañ y clau tot lo que té, y si un necessitat s' hi acòsta per dinés, li exigeix un *pagaré* amb doble firma, y un dotze ò quinze per cent pagat endevant... No l' tengueu per hòmo: axò es un arpella afamagada: fugiu d' ell si poreu.

Hòmo no es tampòch aquell que vá à ses iglesies cada dia à ajonoyarse pròp de l' altá majó y donarse tòchs p' es pits amb sa mà plana, perque el repari tothom; que p' es carré mira sempre en terra y de còua d' uy; y qu' en acostarsi un pòbre à demanarli llimosna per amor de Déu, li respon que tot ja heu ha partit y l' envia tranquilament à n' es veynat.... Aquest també está enrera per arribá à hòmo: es una rata-piñada que no més surt à sa claró desfressat de sa més negre hipocresia.

Hòmo es aquell que de fadrí oreu y honra son pare y sa mare; que de casat dú pa à sa dona y ets infants, mostrantlos à n' aquests d' essè bons còrs, franchs, lleals, afectats de feyna, generosos, bons cristians y hòmos de bé à carta cabal; que los fa avorri sa trapaeria y sa mentida: que predica y practica ses bones costums, y no tròba fexuch es jòu de sa moral cristiana; qu' avorreix sa mala fé y sa desvergoña que arreu, arreu prosperan; y que maldement néscia pòbre, mòr rich de virtut y dexa al manco per heretat y recordansa un nòm honrat, una familia condreta y una vida exemplar sense una taca.

¡D' axò s' en diu un hòmo! Lo demés no son hòmos: son màquines de carn vestides d' hòmo.

(Acabará en es número pròxim.)

U. S.

¡CAP COM AQUESTA!

Ara, devòts lectors, si no teniu feynes més precises, feysme es favor de passar-

vos la vista per aquest escapoló que de la *Correspondencia de Cataluña* han copiat molt seriament uns quants diaris de la molt ilustre, noble y lleal ciutat de Palma.

Si per cas no teniu avinent sa dona, que vos afich botons, preniu sa precaució, abans de comensá à llegí, de desfervos es guardapits y es còll de sa camia. Allá va:

«Don Diego Serra, vecino de ésta ha presentado en la seccion de Fomento de este Gobierno civil, una solicitud pidiendo autorizacion para practicar los estudios de un sistema de ferrocarril marítimo por medio de *colosales puentes metálicos* que uniría esta ciudad con las islas Baleares, éstas con Argel, etc., y de esta manera ir uniendo todos los continentes con las islas más importantes; habiendo pedido tambien autorizacion para la fundacion de una sociedad anónima, bajo el título de «Compañía catalana para la circunvalacion universal con ferrocarriles marítimos.» Y esto no es guasa.»

¡Visca Don Diego! L' IGNORANCIA en sessió d' avuy ha acordat felicitarlo, y demaná un centená d' accions per tota una que s' constituésca aqueixa Compañía; s' entén, per fé pònts d' aquí à Barcelona, no: ¿qu' en treuríam? Are per ferne d' aquí à Algé; ¡axí sí! Ningú sabets incalculables beneficis que mos ne resultaría de posarmos en contacte casi directe amb sos biduals, y atracarmos un poch més à sa part d' es Mòro.

Pero, en mitx de tanta alegría, una terrible sospita s' en es venguda à gelá es nostro entussiasme.

¿Seria cosa que la *Correspondencia de Cataluña* hagués publicada aqueixa afallagadora noticia en es número de dia 28 de Deseembre?

¡Déu no 'u vulga! Axò seria per noltros y per molts de mallorquins un desengan massa dolorós.

Mentres tant, estiguem à la mira, y comensem à lamentá sa completa ruina que les espera à ses nostres Empresas de Vapors.

GORIET.

XEREMIADES.

P' es carré de Montission, es dia de Sant Antoni, pareix qu' hey arribá sa festa.

Va essè es pas qu' uns quants estudiants de bon delit, s' encamallaren demunt es carretó d' un *ambulante* que ven sal, (mentres son amo dihuén que era à espassarse sa set) y amb una velocitat de 30 llegos per minut s' illustrat convoy arribá desde Montission fins à n' es Call.

Nòltros no creym qu' aquells *sunt quos curriculo pulverem olympicum*, fossin estudiants de s' Institut; devian essè seminaristes.

* *

A sa fatxada des Crèdit Balear, li han mudat es fanal de gas, à fi de que romanga ben en mitx.

Es gastos y perjuys qu'aquest fanal ha ocasionats eran ben escusadós; Déu sab qui en té sa culpa; y entretant, qui paga aquestes fanalades son ets accionistes.

¡Com es vetla llissa!

Are que, à n'es parexe, s'es espassa da un pòch sa furia contra es bassinets, parex que es *Cacos* (còm diuen es diaris) la pègan contra ets empleats de consums, envestintlos de nit, guinavet en mà. Qu'heu digan, sino, es qui s'escaufan dias sa Portella.

Amb axò y es salistre que corre es vespres, digues que n'hi ha per pas-sarho devertit.

Decididament, de cada dia mos adobam.

Es cans y tot no volen quedá enrrera; y qualcun n'hi ha que se tira de cap contra es mostradós de ses tendes, passant es vidres per uy. Axí succehi, s'al-tre dia, à can Prats d'es Pas den Quint.

Antigament ets imatges benebits que se venian en es portal de ses iglesies, solien dú uns goigs, ò à lo manco es nòm des Sant que representaven.

Avuy en dia s'introduex un estil nou, pues ses estampes fotogràfiques que se han trèt de la Purissima de Santa Eularia, no duen cap mot de lletra qu'esplich d'hont surt aquella imatge; de manera que, maldement sia benehida, à primé còp de vista es fàcil de confondre amb un retrato de senhora.

Ses formes profanes quant s'aplican à objectes relligiosos, acaban per matá sa devoció..... ¡ejem! ¡ejem!

Diuen que son cinch ses *memòries* presentades obtant à sa medalla que sa societat d'amichs del pays té oferida à s'autó des milló estudi sobre sa *filoxera*.

Si nòltros haguessim hagut d'escriu-erne una, li hauriam posat per lema: *tardis piulastis, ò còm fonch mòrt cri-daren crèdo*.

Veurem qui será es sortat entre ets opositós.

A Manacò pareix que no asisteix to-thòm à ses Missions que los predican.

Heu venim à dí, perque dies passats, à un pagés de Petra, mentres venia fi-gues en mitx de sa plassa d'aquella vila, li *sauparen* es talèch que tenia su devòra amb so pá y es trinxet dedins; gracies que no hey tenia sa marròta.

Però en camvi l'entobiaren amb dos duros falsos.

Axò mos han contat.

Moltes gracies à totes ses societats qu'aquests derrés dies fan bàlls de mäs-cares, y s'han presa sa molèstia de con-vidarhi L' IGNORANCIA.

Agrahim també à n'es representant de sa casa Bardou, que fabrica llibrets de fumá, es calendaris per enguañy que mos ha regalats.

Aquests *angelets* que baladretjan per places y carrés, en forma d'atlòts vay-vés y malcriats, de pòch ensá no ténen res pús que fè més qu'apedregá fanals, no dexantlos vidre sencè, y lo qu'es pitjó, escalabrant qualcú, còm succehi no ha molt, devés es barrio d'es Sitjá.

Xaulos fè, ¡pobres petits! en qualque còsa s'han d'entreteni. A n'aquest pas, al punt los veurém apedregant es mu-nicipals, y llavò es Retgidós; y es dia ménos pensat, será el Señó Alcalde qui pagarà la festa.

¡Envant anam!

COVERBOS.

Un predicadó puja à sa trona, se se-ña, diu ses quatre paraules mestegant fesols, comensá es sermó y vé qu'arri-ba à s'Ave-Maria. Despues d'havè dit s'Ave-Maria, diu:

—Devot auditori: m'han encarregat que fès un sermó de mitx duro; lo que vos he dit fins aquí es mitx duro de ser-mó; ¡hey ha ningú que en vulga més? Are som aquí dalt: qui en vulga més qu'heu diga.

Y veent que ningú li responía, los dá la bendició y devallá.

Ben mirat, mitx duro de sermó no pot tení voreres, y encare los va fè bona me-sura.

Un escolá sollarich, encamallat de-munt l'altá majó de sa parroquia espol-sava un gran Sant Miquèl, qu'estava part demunt de tot. Amb axò, errá un pèu y tomba, mentres sa gent de baix que s'en temé exhalá tota à la una un crit d'esglay. Pero s'escolá, quant se vé caure, va essé à temps à doná má à n'el Dimoni qu'allargava es coll per baix des pèus de Sant Miquèl; axò li va valè. Y girantse à n'es poble que se feya creus, sense amollá el Dimoni, amb molta calma li va dí:

—Sempre m'he pensat ke akeix me salvaria; d'are en devant no li rubaré pús culs de ciri, maldement no més li arrib es llum à ell.

¡Devegades diuen si convé encendre una candela à n'el Dimoni... de fusta!

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLÍFICH.—Es dia de S. Antòni rifavan es pòrch més grós.

SEMBLANSES.—1. En que té venes.
2. En que té cabòta.
3. En que té xucladós.
4. En que té capulla.

QUADRAT DE PARAULES.—C A R A
A N I S
R I T A
A S A S

CAVILACIÓ.....—Flò de cascay.

ENDEVINAYAS.—Es vi.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Un Montissionista, M. Batalló, Madò Xeuba, Un Barlató, Un Apuntalató, Tio Ceri-lla y Madò Coloma.

Quatre:—Es de ses Marçandes.
Y una no més:—Tites.

GEROGLÍFICH.

444444

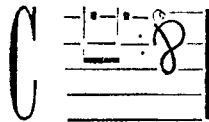
ou ou ou ou

S

O N

Real Real

IVI

I 1/2

UN LLETERNÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un pintó à un safretx?
2. ¿Y un grí à una gabia?
3. ¿Y un forné à n'es vapor Mallorca?
4. ¿Y un garrové à un carro de parey?
5. ¿Y un fusté à un jugadó d'escambrí?

UN INDIOTÉ.

FUGA DE CONSONANTS.

.UI .O .O. .O.. .UE .O .A.A A .E.A

XÉTXERA.

CAVILACIÓ.

Alcalde—Pilòt—Argotzi—Abanderat—Co-ronell—Notari—Majordòm.

Amb ses inicials de aquests sèt empleos formá es nòm d'un objecte molt usual y que's troba à ses iglesies.

X.

ENDEVINAYES.

1.

Tú qui ests un hòmo entès
Y de llest passas sa mida,
¿Quin es s'animal qui crida
Còm té sa carn consumida,
Y còm es viu no diu rès?

2.

¿Qu'es axò?

Es pobres heu tiran
Y es rics heu estojan.

X.

(Ses solucions dissapte qui óe si som vius.)

24 JANÉ DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.